

JOHN WARD

Az alkimista titka

A Kő Sorsa – I. rész

John Ward

Az alkimista titka

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2006

ELSŐ FEJEZET

Pokoli barátság

Ez a felirat állt a nagy kőkapu felett:

Lasciate ogni speranza voi ch'entrate

„Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel”*, gondolta Jake Giacometti. Nem valami biztató üzenet. A fiú, aki most a színpadon állt, láthatólag megszívlelte. Nyakigláb kamasz volt; mintha olyan anyagból gyúrták volna, amit erőszakosan megnyújtottak, mielőtt kihűlt, s a hatást még fokozta, hogy az öltönye kicsi volt, és jócskán kilátszott csuklója-bokája. Szerencsétlen szokása volt, hogy beszéd közben a kezét tördelte, és az arckifejezése is illett ehhez: úgy látszott, mintha a következő pillanatban sírva fakadna.

Talán így is lesz, gondolta Jake. A fiú elég gyatrán szerepelt: dadogott, meg-megismételt egyes szavakat, irdatlanul hosszú szüneteket tartott; amit vesztett a hangja sebességben, azt pótolta magasságban. Jake a színpad mögött állt, ahonnan a fél zsűrit látta. A hosszú asztal felett óriási, nagy betűs transzparens hirdette:

XXV-İK NEMZETKÖZI DANTE FESZTIVÁL ÉS VERSENY

alatta pedig kisebb betűkkel,

---

*A Dante-idézetek magyar szövege Babits Mihály fordításából való

**az Európai Területi Fejlesztési Alap,
Kulturális és Oktatási Alosztály támogatásával**

A transzparens felett óriási poszter, rajta egy férfi lenyűgöző profilja, fején valami sisakszerűség vagy olyasféle fejfedő, amelyet az ember a sáljából csavar télen; szigorú, gögös arc, száját zordan összeszorítja, arisztokratikus, hosszú orra van és kiugró álla, amelyet, egy aprócska túlzással, diótörő ábrázolásának lehetne vélni. Alatta a szöveg:

**Dante Alighieri
1265–1321**

– Mit keresek én itt? – kérdezte magától Jake, nem is első ízben. Kiruccanása kezdetben jó ötletnek látszott: öt nap Firenzében, a szülői felügyelettől távol, Skócia képviselőtében. Ez az utolsó tétel döntötte el a dolgot, még ha valójában Skócia egész lakosságából (vagyis, a pontosság kedvéért, a skóciai olasz közösségnek abból a kicsiny részéből, amelyik egyáltalán hallott a versenyről) ő volt az egyetlen kellően háborodott, hogy csakugyan középkori verset kívánjon felmondani idegen nyelven, idegenek hatalmas közönsége előtt.

A nyakigláb ifjonc felhagyva minden reménnyel (és egy pillantás a zsűrire megerősítette, hogy erre meg is volt az oka), megállíthatatlanul nyomult tovább. Az általa választott részben Dante pokolbéli turistaútjának legkezdetén, az *Isteni színjáték*-ban kis híján megreked az Acheron partján. Mihelyt a gályára lép, élő testének súlya alatt az mélyebbre süllyed, és Kháron, a pokolbéli révész el akarja kergetni, míg Vergilius (Dante útikalauza) közbe nem szól magas állású barátaira és különleges engedélyre hivatkozva.

Jake már-már azt kívánta, bárcsak Kháron kitartott volna joga mellett, hogy csak holtak lelkét hajlandó fuvarozni – akkor nem született volna meg a vers, neki pedig hét évszázad múltán nem kellene aggodalmasan ácsorognia a kulisszák mögött várva a sorára. Azonban már eleget volt színpadon ahhoz, hogy tudja: ezen a ponton mindig ez az érzés fogja el. Bár előző számnak ihletőbb produkciót is kívánhatott volna: a kudarc ragályos lehet ebben a játékban. Remélte, hogy a mellette álló, soron következő lány jobb lesz.

Lopva a lányra pillantott, és meglepetten tapasztalta, hogy az feszülten figyeli a nyakigláb fiú szereplését: kezét ökölbe szorítja, ajka némán formálja a következő szavakat, mintha korrepetitor buzdítana egy reménytelen tanítványt: láthatólag jobban tudta a verset, mint a fiú. Minden egyes bakinál megcsikordult a foga, és ingerülten rázta meg a fejét. Döbbenetesen csinos lány a maga szigorú módján, gondolta Jake, bár nem éppen az ő zsánere. „*Mintha volna zsánered*” – gúnyolta belső monitorja. – *Kit akarsz átejteni, Mr. Világfi, első ízben távol a szülőföldedtől?*

A nyakigláb végre befejezte: a megkönnyebbült közönség lelkesen tapsolt, a bírák szeme az előttük álló asztalra szegeződött. A fiú pánikszerűen menekült a színpadról, holott a szabályok értelmében meg kellett volna várnia és a nemzetközi barátság jegyében üdvözölnie a következő versenyzőt.

Jake a lány felé fordult, remélte, hogy nem borítja ki a szokás semmibe vétele: az ilyen apróságok néha kikököntik az embert. Jake biztatásul megérintette a lány vállát. A lány azonban megperdült, arcán olyan vad kifejezéssel, hogy Jake egy pillanatig attól tartott, pofon üti. Ám a fiú barátságosan kinyújtott keze mintha meggondolásra készítette volna: kicsit zavartan nézett, aztán ünnepélyesen megszorította a kinyújtott kezét, s csak akkor engedett meg

magának egy bizonytalan kis mosolyt, amikor Jake oda-
súgta: – Sok szerencsét!

Helen De Havilland szívét váratlanul megmelengette Jake szerencsekívánata: nem szokott hozzá a spontán érele-
nyilvánításhoz, kivált vadidegentől. Még az ismerősei között
is a hűvös tartózkodás volt a norma. Felvillant az agyában,
hogy nem mindig volt ez így, de ezt a gondolatmenetet nem
folytathatta, mert már rá is irányult a fény. Meghajolt a zsúri
előtt, és rákezdte:

*Nessun maggior dolore che ricordarsi del tempo felice
nella miseria...* (Nincs semmi szomorítóbb, mint emlékezni
régii szép időre nyomorban...)

Ezt a sort tökéletesen a magáénak érezte; pontosan tudta,
mit jelent.

A színpalak mögött Jake aggodalma menten alábbhagyott,
mihelyt a lány megszólalt: szava magabiztos volt, a hangja
szép és tiszta. Jake felismerte az idézett sorokban Paolo és
Francesca történetét, és beavatottan elmosolyodott, mert
felfogta a vers erotikus árnyalatait – ámbár csak azért, mert
az olasztanára elmagyarázta. A finom árnyalatok érzékelése
nem tartozott Jake legerősebb vonásai közé.

A lány gyönyörűen beszélt, őszinte érzéssel, és Jake szinte
látta maga előtt a sorsüldözött szerelmeseket, Francesca da
Riminit és Paolót, Francesca csúf férjének jóképű öccsét.
Ártatlanul olvasnak kettesben egy könyvet – a nemes Lancelot
lovag történetét, aki tiltott szerelmet táplált királyának felesé-
ge, Guinevra iránt. Mindketten a történet szerelmeseire és a
maguk helyzetére gondolnak, oly közel egymáshoz, hogy
szinte megérintik a másikat, és amikor a történetben a szerel-
mesek csókban forrnak össze, ők ugyanabban a másodpercben

pillantanak fel, mindketten ugyanazt a gondolatot olvassák ki a másik szeméből – arcukba szökik a pír, s ajkon csókolják egymást, „remegve izgalomtól”; majd, ahogy Dante diszkréten megállapítja:

Quel giorno più non vi leggemmo avante

(Aznap többet nem olvasánk azontúl)

Amikor Helen befejezte, egy pillanatra néma csönd támadt, majd a teremben kitört az elragadtatott tapsvihár. A bírálók arca ragyogott, majd ők is felálltak és tapsoltak. A zsűri elnöke, ősz hajú idős férfi, mellén valamely magas kitüntetés szalagjával és díszes ezüst csillagával, magához intette Helent, áthajolt az asztalon, megölelte, arcon csókolta a lányt, majd lelkesen megrázta mind a két kezét. Beletelt néhány percbe, mire elült a lelkesedés zsvijaja, és Jake léphetett a színpadra.

Mint mindig, az idegességet mintha elfűjták volna, mihelyt a színpadra lépett. A lány szemközt állt vele, ő pedig ráirányította figyelmét, miközben a fényező fénykörébe lépett. A lány ragyogott, tökéletesen megváltozott. Mintha beleköltözött és fényre gyújtotta volna a közönség rajongásának melege: két kezét Jake felé nyújtotta, és úgy ölelte meg, mintha rég nem látott jó barát volna. Arcát a fiú orcájához szorította, hogy Jake érezte a hajának illatát. – Sok szerencsét – suttogta a leány.

Jake ihletetlen adta elő a mondókáját: mintha egy csapásra ő maga volna Odüsszeusz, a görög hős, és már nem színpadon állt, hanem hajója fedélzetén, a legénységet buzdítva:

– Ó társak, bár veszélyek ezre víjja sziveteket, mégis Nyugatra hágtok.

A közönség megszűnt számára: látta, amint hűséges társai, kik annyi kalandban osztoztak, megint köréje gyűlnek, immár megöregedve, érezve a halál közeledtét; látta, hogyan gyűl ismét szemükben a szikra, amikor utolsó nagy tervéről, a végső kalandról beszél, hogy a világ határán túl magába az égbe evezzenek. Most nyugat felé száguldanak a feltérképezetlen óceánon; most a távolban egy hegy tűnt elébük, barna a messzeségtől, s oly magasra nyúlott, melyet sem élve nem láttak, se halva; már-már egy kiáltásnyira voltak csak a végső kikötőtől, és a legénység ujjongott – ám hirtelen vihar támadt, és elsüllyesztette őket – „Valaki így akarta”.

– Jó ez a fiú – gondolta Helen. Ő is ott lézengett a színpalak mögött, nem annyira a produkciókat hallgatta, hanem a közönséget fürkészte, bár tudta, hogy úgylát hiába. Nyilvánvaló, hogy nem lesz itt, korholta magát, de azért csak fürkészett tovább. Jól tudta, nem túlságosan valószínű, hogy apja eljön a távoli Londonból, hogy meghallgassa őt – először is, honnan tudná, hogy ő egyáltalán részt vesz a versenyen. Esetleg telefonált a Nénikéknek, makacskodott Helen optimista énjére, bár ez is éppoly valószínűtlen, hisz gyámjai, a Nénikék – édesanyja nővérei – megvetik apját, nem bíznak benne, és (kénytelen volt bevallani, hogy nem minden ok nélkül) szerencsevadász szélhámosnak tartják.

– Igen, de telefonálhatott a Gyűjtemény miatt, vitatkozott önmagával Helen; eltökélten, hogy lehetséges útvonalat kovacsoljon, ami aznap este odahozhatta volna az apját. Azalatt a rövidke idő alatt, amíg házasságban élt Helen anyjával (aki most Amerikában váltakozva él meg kurta házasságokat, és kezelteti magát költséges idegszanatóriumokban), apja katalogizálta a genfi bankok páncélszekrényeiben láthatatlanul pihenő számos családi kincset. Még kiállításokat is szervezett – feldíszítve a csupasz falat meg a huzatos folyosókat a rideg

kastélyban, ahol svájci visszavonultságban él Helen családja – a „mauzóleumban”, ahogy Helen magában nevezte.

Ezeket a kiállításokat a család „jövátéhetetlenül közönségesnek” ítélte, míg nyilvánvalóvá nem vált, hogy tekintélyes jövedelmet hoznak, és a társadalmi helyzetet is emelik. Megengedték tehát Gerald De Havillandnek, hogy – ha ingatagon is – megvesse a lábát leánya életében, mint művészeti tanácsadó és kiállítás-szervező: mivel a Nénikék, akár milyen hajlíthatatlan sznobok voltak is, tudták, mit ér egy ügyes kereskedő.

Így tehát, okoskodott magában Helen, éppenséggel telefonálhatott apja a Nénikéknek a Gyűjtemény dolgában, ők pedig történetesen tudathatták vele, hogy Helen Firenzében lesz, és apja talán meglátogathatná. Nem, dehogyis, javította ki magát Helen, mert még a fantáziáiban is ragaszkodott az igazsághoz. Szerette az édesapját, de nem voltak illúziói apja szülői értékéről: nagyon is jól tudta, milyen gyarló és hanyag tud lenni. De legalább él, amit Nénikéiről aligha lehet elmondani, vélte Helen, mint ahogy fiatalok sem igen lehettek soha. Valamilyen szabadalmazott eljárás hozta őket létre negyvenöt évesen, halcsontból és óraszerkezetből.

De azért apja mégiscsak eljőhet Firenzébe, hiszen itt az az ember, akinek boltja van a Via Gabrielén, nem messze innen, aki apjának üzlettársa – mi is a neve? Nem olasz név – talán Warlock? Nem, nem: Orloc, igen, ez az, Victor Orloc – talán apja eljöhett Orlochoz, és telefonálhatott a Nénikéknek, azok pedig közölhették vele, hogy ő itt van, és apja útközben megláthatott egy plakátot, és eszébe juthatott, és

A kitörő tapsvihar megakasztotta a gondolatmenetet: a fiú befejezte. Helen búcsút intett a fantáziának, és csatlakozott a tetszésnyilvánításhoz.

A verseny végeztével megint egymás mellé kerültek. A nyertesek hosszú sorában várták türelmesen, hogy az öreg, totyogó tisztségviselő sorra kezükbe nyomja az okleveleket, érmeiket, trófeákat. Unalomról árulkodó gunyoros pillantásokat váltottak, szemüket forgatták, fintorokat vágtak.

Amikor végre a büfébe szabadultak, mintha gát szakadt volna át: a verseny ideges energiája, amelyet féken tartott a díjkiosztás hosszadalmas ceremóniája, az érzelem óriás zuhatagként tört ki. Barát volt itt mindenki; kis csoportokba verődtek, alaposan megrakott tányérokat, túlcserdülő poharakat egyensúlyoztak, bábeli nyelvzavar közepette kacagtak, tréfálkoztak.

Az általános vidám hangulat még Helent is megfertőzte, holott általában iszonyodott a tömegtől, és a maga korosztályától is lehetőleg távol tartotta magát. Most felismerte a mellette álló fiúban az Odüsszeusz kalandjainak előadóját, és udvarias olaszszággal köszöntötte:

– *Buona sera, Ulisse, come sta?*

Jake, emlékezve rá, hogy Helen Francesca da Rimini alakította, hasonló modorban válaszolt:

– *Sto bene, grazie, Francesca, e lei? Ha parlato molto bene.*

– *Grazie tanto, anche lei.*

Amikor bemutatkozásra került sor, Jake így szólt:

– Giacomo Giacometti –, mire Helen szeme felcsillant, és olasz szóáradatban tört ki olyan sebesen, hogy Jake nem tudta követni. Letette tányérját, poharát (könnyebben tudott olaszul beszélni, ha szabad volt a keze), és magyarázni kezdte, hogy valójában nem olasz, hanem glasgow-i skót. Nehezére esett pontos magyarázattal szolgálni, nemcsak korlátozott olasz tudománya miatt, hanem mert körülöttük

egyre fokozódott a zshivaj: a terem túlsó végében elszabadult a hangulat.

Egyszer csak olyan erővel vágták hátra, hogy elterült. Ugyanakkor a tömeg visszahúzódott, mire felült, valóságos tisztás közepén találta magát. Egy nála jóval idősebb fiú tornyosult fölötte, de láthatólag nem annyira Jake izgatta, mint az, ami a terem túlsó végében történik.

– Ide, ide, Alessandro! – kiáltotta olaszul.

Jake látta, hogy távolabb egy csoport valamiféle tárgyat hajigál egymásnak rögbi-stílusban. Mások el akarják kapni, felugrálnak, hogy az útját elállják, vagy belevetik magukat a vad kavarodásba. A tömeg nagyobb része óvatosan visszahúzódott, beérték a néző szerepével, de jó páran, többnyire nagyobb, idősebb fiúk – vígan részt vettek a csetepatéban. Végre meghallották annak a fiúnak a kiáltását, aki Jake-et az imént felborította, és a terem végéből magasan ívelő röp-pályán közeledett az a bizonyos tárgy. A fiú lábujjhegyre emelkedve várta, szemét a közeledő lövedékre szegezve.

Ezt az alkalmat nem lehetett elszalasztani: Jake talpra kecmergett, és a közeledő tárgy útjába vetette magát. Éljenzés tört ki a nézőkből. Jake elkapta a tárgyat, és csak akkor vette észre, hogy nem más, mint Dante feje – nyilván valakinek a pályadíja. A fiú, aki elől elkapta, rá akarta vetni magát, de Jake ügyesen félreugrott, és a fiú elterült, akár a béka. Újabb éljenzés tört ki. Egy nagyobb fiú Jake útjába vetette magát, de Jake ügyesen kitért, és a nyílt tér felé rohant hóna alatt a Dante-fejjel. Mások is csatlakoztak. Igyekeztek Jake-et feldönteni, de ő ügyesen kicselezte őket, majd a fejet oldalvást Helen felé dobta, aki bizonytalankodva figyelte az eseményeket – nem döntötte el, hogy helyesli-e, ami itt végbemegy.

– Hé! Francesca! Kapd el!

Helen ösztönösen elkapta, fél kézzel, de az imént még elterült fiú egyszeriben előtte termett. Helen úgy tett, mint-ha a fiú fölött akarná átdobni a fejet, a fiú nehézkesen felugrott, két karját felemelte, de Helen lebukott, és félreugrott.

– Hé! Francesca!

Jake megint szabad teret talált, a lány ívben feléje dobta a fejet. Zömök ellenfele utánakapaszkodott, mások is követték a példáját, mind Jake-et vették célba. Meleg volt a helyzet, de a fiú ügyesen kicselezte támadóit; egy kiáltás, egy passz, és máris akadt támogatója. Helen is azon kapta magát, hogy bekapcsolódik a védelembe: iskolai tornatanárnője ugyancsak meglepődött volna, ha látja, amint a fensőbbeséges De Havilland kisasszony, aki legfeljebb egyéni sportokban, teniszben, vívásban vesz részt, most egy rögtönzött rög-bimeccs kellős közepében verekszik.

Jake ügyes futása, dobásai egyre több nézőt vonzottak az aktív játékba. Már nem érték be annyival, hogy a fejet nem engedik át jogos tulajdonosának, hanem a terem túlsó végébe igyekeztek magukat átverekedni vele, mintha az a fal volna a kapu.

Fizikai értelemben egyenlőtlen volt a versengés, de az ügyesség, a találékonyság Jake pártjára szegődött. Bámulatos ügyességgel akadályozta súlyosabb ellenfeleit, valósággal táncolt, kanyargott közöttük. Szellemes stílusa ragadósnak bizonyult; kézről kézre pattant a fej, sikeresen csempészték ki a kavarodásból, az ellenfeleknek sehogy sem sikerült visszaszerezniük. Helen is rohant a többiekkel. Vad élvezetét lelte a mérkőzésben, fürgén futott és ügyesen passzolt.

Egy sikeresen végrehajtott manőver Jake-et közel vitte a falhoz, ám jól megtermett ellenfeleinek egy különítménye láthatólag eltökélte, hogy felmorzsolja. Egy örökké tartónak tűnő pillanatig lábujjhegyen egyensúlyozott kezében a fejjel,

mintha tétovázna. A különítmény köréje tódult; mindenki visszafojtott lélegzettel várta a közelharc kimenetelét.

– Hé! Odüsszeusz! Ide! – kurjantotta Helen. Látta, amint Jake megfordul, átbújik egyik ellenfelének karja alatt, és egy csavarintással hozzá hajítja a fejet. Helen fél kézzel elkapta, úgyszemint átbújik egy hadonászó ellenfél karja alatt, és a labdát, vagyis a fejet a falhoz hajította, hogy Dante karvalyorra valószínűséggel a vakolatba fúródott. Hatalmas éljénzés tört ki. Helen a magasba emelte a költő fejét szakasztott olyan képet nyújtva, mintha egy vad amazon épp lefejezte volna ellenfelét.

Jake odasántikált hozzá, kimerülten lihegett. Helen pedig színpadias mozdulattal meghajolt előtte, majd a magasba emelte a fiú karját, mint ökölvívó-mérkőzésen a bíró. A tömeg éljénzett, tapsolt, Jake pedig Helenhez hajolt, és újabb éljénzés, füttyögés, kurjongatás közepette megcsókolta.

Ahogy elhalt a hangzavar, egy csapásra véget ért a mulatság. Az emberek a kijárat felé szállingóztak. Egy nagyobb fiú Helenhez lépett, elvette tőle Dante fejét, jogos tulajdonát, Jake-nek pedig barátságosan felborzolta a haját és mondott valamit olaszul, amit azonban Jake nem értett meg.

– Phű, rám férne egy kis friss levegő – mondta Jake.

Helen is az arcához nyúlt, és érezte, hogy valószínűséggel ég.

– Rám is. Nézd csak, ott a függöny mögött van egy kijárat.

A törvénytisztelő Jake látta, hogy a kijárat valójában tűzlépcső „Csak veszély esetén” felirattal, Helent azonban pillanatnyi hangulatában nem akadályozták efféle technikai részletek. Legyőzhetetlennek érezte magát, és a palotájából kilépő királynő fenséges mozdulatával tárta ki az ajtót. Jake engedelmesen követte.

Acél peronfélén találták magukat, egyik oldalon lépcső vezetett az utcára, a másikon pedig felfelé egy létra.

– Gyerünk! Másszunk fel a tetőre!

És Helen már indult is, mielőtt Jake válaszolhatott volna. Az éjszakai lég hűsen legyezte az arcát. Varázslat lebegett a levegőben. Miért is ne? Jake vállat vont, és mászni kezdett a lány nyomában.

Az égen ragyogott a csillagmiriád. Odalent szőnyegként terült el a fényben úszó város.

– Odanézz, az ott Brunelleschi kupolája – magyarázta Helen. – Mellette a torony Giotto műve. Az ott Arnolfo tornya, a Signorián – látod ott azt az igen magas, vékony tornyot? Nekem az a kedvenc épületem. Ott van az Uffizi –, tudod, a képzőművészeti galéria. Onnan folyosó vezet a Ponte Vecchiónt át. Imádom Firenzét!

– Én most vagyok itt először.

– Mit mondtál? Hol is élsz?

– Glasgow-ban. Skóciában.

– Mesélj róla! – parancsolta Helen.

És Jake mesélt. Ügyesen írt le dolgokat, a szöveget arcjátékkal kísértte. Helen szinte látta a népes Giacometti-klánt, amint a vasárnapi ebédnél az asztal körül zsonganak, egymás szavába vágva.

– Jó lehet. Tetszene nekem.

– Nem is tudom, nekem kicsit hangos. Nem csoda, ha Nonna süket, hiszen több mint kilencven éve hallgatja.

– Én szeretem a lármát – jelentette ki Helen. Maga is meglepődött ettől a kijelentéstől. – A lármát, a hangzavart, az életet!

– És rögbit játszani Dante fejével! – tette hozzá Jake.

Helen kissé zavartan nevetett fel. – Picit büntudatot érzek emiatt.

– Ugyan már! Jó hecc volt!

– Igen, de azért... hogy is mondjam.... Na mindegy, úgysem értenéd.

– Próbáld ki!
– Szóval... Tiszteletlenség volt.
– Tiszteletlenség?! – horkant fel Jake.
– Ugye mondtam, hogy nem értenéd meg! – vágta oda Helen.

– Na, ne kapd fel a vizet! Dante nem haragudna, igaz? Hétszáz év után!

– Nem az. Csak mert én, hogy is mondjam, úgy néztem fel rá, mint valami hősré. Kislánykorom óta.

– Szokatlan fajta hős.

– Gondolod? Te talán jobban szereted az olyan hőst, aki valami ősi, földalatti városba hatol be, ahol mindenkit fogságban tartanak, és szörnyen kínoznak. Egyetlen segítőtje egy helybéli, aki felajánlja, hogy majd vezeti. Egyre mélyebbre és mélyebbre hatolnak. Mindenféle veszedelemmel találkozhatnak közben, és túljárnak ezeknek a szörnyűségek teremtényeknek az eszén, akik akadályozni próbálják őket, míg végül a város megfagyott középpontjába érnek. Ott egy óriási szörnyetegre bukkannak, amelyet a derekáig fogságban tart a jég. Csak úgy menekülhetnek, ha lekúsznak a szörnyeteg testén, és a túlsó oldalon egy lyukon át kinyomakodnak a jégből. Ehhez mit szólnál? Ez jobban megfelelne az ízlésednek?

– Sokkal. Sőt, azt hiszem, láttam is ezt a filmet.

– Kétlem, hacsak nem „Isteni színjáték” volt a címe. „I. rész: Pokol.” – És Helen most széles amerikai kiejtéssel folytatta: – Fűlsértő sikoltozás! Maga a Pokol! A vasakaratú akcióhős, Dante Alighieri és hű társa, Vergilius átverekszik magukat a Pokol bogyrain!

– Sajnos csak a versenykiírásba foglalt részeket olvastam – mentegetőzött Jake. – Ahogy így elmondod, baromi jól hangzik – ismerte be.

– Szerintem zseniális – jelentette ki Helen. – Nincs még egy ilyen könyv! – Felkacagott. – Egyszer meg is építettem a Pokol modelljét! A Nénikéknek azt mondtam, babaházat eszközölök – az jobban megfelelt az ízlésüknek. Irtó sokáig dolgoztam rajta. Megformáltam a Pokol bugyrait, valamennyi szereplőt kivágtam kartonból, még egy kis Dantét meg Vergiliust is. Sőt, magamat is: elképzeltem, amint betévedek a Pokolba, és nem sikerül visszatálnom, de aztán jön Dante, és megment.

Elhallgatott, mintha az emlék elszomorította volna.

– Persze akkor még sokkal fiatalabb voltam – tette hozzá sietve.

Elhallgatott. Jake megérezte, hogy Helen zavarba jött, amiért ilyen gyerekes dolgokkal hozakodik elő. Ültek egymás mellett, mint két gyerek a játszótér csendes sarkában, akiket meglep, hogy leküzdve félszegségüket, szóba elegyedtek egymással.

Ám ekkor a háztetőik fölött meghallották az éjszakai vonat távoli zaját és a mozdonyfüty mélabús hangját.

– Mindig végigfut a hátamon a hideg ettől a hangtól – vallotta be Jake.

– Bárcsak eljött volna az apám – merengett Helen.

– Vártad?

Helen körülnézett, mintha meglepné, hogy Jake még ott ül mellette.

– Nem igazán. Csak eszembe jutott, hogy hátha eljön. Na gyerünk – pattant fel. – Hideg van itt ücsörögni.

MÁSODIK FEJEZET

Munkában a művész

Helen fantáziálása apjáról történetesen kísértetiesen pontosnak bizonyult. Nem ült ugyan a közönség soraiban, de Gerald De Havilland valóban Firenzében volt, és nagyjából akkor, amikor Helen gondolta, Victor Orloc boltjában. Mi több, nemcsak telefonált a Nénikéknek, hanem tulajdon személyében fel is kereste őket – amire a válás óta jóformán nem volt példa. Még hozzá éppen a műgyűjtemény dolgában, vagyis egy bizonyos festmény miatt, amely pillanatnyilag (noha a Nénikék tudta nélkül) éppen a határon kelt át Olaszországba egy antik íróasztalba rejtve.

Az elrejtés (az íróasztalnak számos titkos rekesze volt) valójában szükségtelen volt. De Havilland teljesen nyíltan magával vihette volna át a határon a képet, de ezt az utat választotta vele a titokzatoskodás iránti gyermeteg szeretete valamint az a tény, hogy nem bízott istenigazában azokban, akikkel üzleti kapcsolatban állt. Elég régen ismerte Victor Orlocot, hogy jól tudja: nem bízhat benne. És abban az emberben, akit Orloc ebben az ügyben képviselt, még kevésbé bízott. Ez az ember Aurelian Pounce volt. De Havilland sohasem találkozott vele, de a híre eljutott hozzá. A világ szemében műkereskedő, de azt suttogták, hogy fekete mágiával foglalkozik. De Havilland keveset tudott erről a mesterségről, de feltételezése szerint kétféle ember foglalkozott vele:

ártalmatlan, mániákus alakok, akik valamennyire elszórakoztatják az embert, ha ugyan nem untatják halálra, és kellemetlen fanatikusok, akiket ajánlatosabb széles ívben elkerülni. Pounce az utóbbi kategóriához tartozott. Nem volt ajánlatos keresztezni az útját.

Ha valaki szélhámos, az első követelmény (vagy talán maga az ok, ami miatt valakiből szélhámos lesz) a korlátlan optimizmusra való hajlandóság. Akármi legyen az esély, a szélhámosnak mindig szent meggyőződése, hogy ha senki más – ő mindenképpen szerencsés lesz. És gyakran nem is kell hozzá egyéb. A pusztá pimaszság győz: senki sem hinné, hogy bárki ilyen kockázatot vállal, hát nem is védekezik ellene, egyáltalán fontolóra sem veszi a lehetőséget. Így esett tehát, hogy Gerald De Havilland, ügyfelének félelmetes hírhedettsége ellenére, máris azt latolgatta, hogyan játszhatná ki Aurelian Pounce-ot.

Nem a kérdéses tárgy biztos ismerete hajtotta, hanem a kereskedői ösztön. Mindig gyanúsna találta, ha valaki elsőre mindjárt busás árat ajánl valamely holmiért. Ha a vevő hajlandó ennyit fizetni, vajon mennyivel többet érhet az a holmi?

A tárgy minden bizonnyal jóval többet ér a nyílt piacon, mint amennyit Pounce ajánlott érte, csakhogy semmi esélye nincs, hogy nyíltan adja tovább. Valami más teheti értékessé, vagy még valószínűbb, hogy *valaki* – újabb vásárló Pounce mögött, fanatikus milliomos gyűjtő, akinek egyszerűen *muszáj* megszereznie a vágyva vágyott holmit, kerül, amibe kerül. És ha így áll a dolog, miért vesződne egyáltalán Pounce-szal? A kereskedő nagykönyvében a legősibb parancsolat: küszöböld ki a közvetítőt. Az egyetlen gond: hogyan fedezze fel az ember a tényleges vásárló személyazonosságát. Ám egy Gerald De Havilland-szabású örök optimista szemében ez nem akadály, hanem egyszerű kihívás.

Victor Orloc boltja homályba borult, méltó keretként az itt lefolytatott kétes üzletek számára. Egy antik asztali lámpa szolgáltatott csupán némi világosságot, de azon is vastag ernyő volt, hogy a fénye semmi hasznosat ne világíthasson meg, csupán mindenféle holminak bizonyos részeit, de semmit a maga egészében. Bronzszobrok hajlatai fénylettek; egy felakasztott szőnyeg négyszegletes darabkájának csodás színei ragyogtak; egy antik állóóra kerek számlapja kísértetiesen villant elő a sötétségből. Talán csak illúzió volt, hiszen a fény nem mozgott, és légáramlat sem járta át a helyiséget, mégis az a benyomás uralkodott, hogy az asztal körül, amelynél a két férfi ült, árnyak mozognak, kerengnek nyughatatlan megfigyelőként.

A *rossz lelkiismeretem*, gondolta Gerald De Havilland, akinek katolikus neveltetése, ha jócskán elborították is a felnőtt élet csalódásai, kényes pillanatokban fel-felütötte fejét. Kényszeredett mosollyal pillantott a vele szemközt ülő férfira. A fény megcsillant a férfi vastag szemüvegén, mintha óriási fényfoltok volnának a szeme helyén, s ez, hosszú és szegletes alakjával egyetemben holmi óriás rovarnak mutatta.

– Egy szívességet, Victor, mielőtt a tárgyra térnénk.

– Szívességet?

Mintegy visszhangként szólt a száraz suttogás.

– Van egy íróasztalom – csinos régi darab, évek óta megvan, nem ér sokat –; mindig is szerettem volna kiegészíttetni a hiányos intarziát. Tudnál vele foglalkozni?

– Természetesen. Magaddal hoztad?

Hangja némi meglepetésről tanúskodott: valaki egészen Londonból cipel ide egy íróasztalt holmi kis javítás végett?

– Svájcból hozattam ide. Akkor vettem át, amikor azzal a – khm – másik dologgal foglalkoztam. Holnap itt lehet. Azt gondoltam, ha rendbehoznám, szép ajándék lenne a lányomnak.

– Ajándék, mondod? Sürgős? Az a helyzet, hogy pillanatilag tele van a műhely, és Pierluigi már zaklat, hogy mikor mehet szabadságra.

Kopogó hangja, hanghordozása minden emberi minőségtől megfosztotta: lehetett volna akár régi gramofonlemezé is.

– Nem sürgős. Még jócskán van addig idő.

– Micsoda előrelátás!

– Nos, igen.

Magát is idegesítette ez a szüntelen bizonykodás, hogy csak holmi csekélyeségről van szó; talán nem is olyan jó ötlet, amire gondolt.

– No de nyilván nem azért jöttél ide, hogy rozoga íróasztalokról társalogjunk. Elhoztad...?

– Bizonyos értelemben.

A szemüveg megbillent; mögötte egy pillanatra felvillant a groteszk módon felnagyított szempár.

– Mit jelentsen ez? Vagy itt van, vagy nincs.

– Csak lassan, öregem. Fogalmad sincs, mi fáradságomba került, hogy egyáltalán ennyire is eljussak. Azok a vén skatulyák körülbelül olyan szívesen fogadnak, mint egy adag ciánkálit. Épp, hogy ki nem rúgtak, mielőtt a számat kinyithattam volna. Az íróasztal dolga éppenséggel innen származik, ha tudni akarod.

Gerald De Havilland egyik specialitása volt, hogy menet közben cifrázza ki a történetet.

– Sikerült azt a bizonyos holmit kihoznom a kastélyból, de csak azzal az ürüggyel, hogy szakértőnek kell megnéznie. De a vén skatulyák még így sem engedték, hogy magammal hozzam. Ragaszkodtak hozzá, hogy elküldjék a város egyik bankjába, ahonnan „majd elhozzák”.

– Na és mit segít ez rajtunk? Úgy veszem észre, Gerald,

ezt alaposan elbaltáztad. Azt állítottad, hogy egyszerű lesz a dolog.

– Úgy is lesz, Victor, úgy is lesz. Semmi másra nincs szükségem, csak egy ajánlólevélre, amelyet egy állítólagos műértő mutat be személyesen a banknál, és abban a pillanatban már ki is adják.

Orloc fáradtan sóhajtott, mint aki előtt hirtelen megvilágosodott, mire is megy ki ez az egész.

– És ez az ajánlólevél pluszköltséget jelent, ha nem tévedek.

De Havilland sértődött arcot vágott. Lelke mélyén örvendezett – mindig is gyermeketeg örömét lelte bonyolult meséiben, és ez most láthatólag igazán jól sikerült.

– Victor, Victor, hogy mondhatsz ilyet? Az ember azt hinné, azzal gyanúsítasz, hogy feleslegesen bonyolítom a dolgot, hogy még több pénzt csikarjak ki a vevődből!

– Megfordult az agyamban ez a lehetőség – mondta komoran Orloc.

– Nos, mondok én neked valamit, Victor. Az ajánlólevél kétségtelenül pénzbe kerül, bár kapcsolataim révén talán olcsóbban megszerezhetem, mint más – de hogy lásd, milyen jóindulattal viseltetem irántad, Victor, ezt a költséget magamra vállalom. Persze ha az ügyfeled úgy érezné, kárpótolnia kell külön fáradságomért, nem utasítom vissza; de ha nem, hát tekintse ajándéknak. Nagyon helyesen állapítottad meg, Victor, hogy ez nem volt része az eredeti megállapodásnak, és Gerald De Havilland mindig állja a szavát.

Ragyogó mosolyt vetett a másikra, tele nagylelkűséggel, amelyet e pillanatban még maga is őszintének érzett – ha a történet nem merő kitaláció, valóban így cselekedett volna. Híve volt a nagylelkű gesztusoknak, legalábbis meséiben, ha a való életben nem is.